

[Poul Hansen (Kalundborg).]

40 pct. af de afgivne stemmer, ikke skal tælle med. Den kan ikke vente, at vi skal godtage dette synspunkt, og at regeringen er rede til simpelthen at stille sig under oppositionens diktat. Forsøger man derfor en fremgangsmåde i denne retning, kan det kun være til gavn for de nedbrydende kræfter i landet, og jeg tror, at befolkningen vil fælde en hård dom derover.

Alt taget i betragtning er det derfor rigtigere at vælge den anden udvej, som står til vor rådighed: samarbejdet, men vel at mærke et samarbejde, hvori vi mødes som ligeberettigede partnere, og hvor ingen på forhånd er diskvalificeret. Et samarbejde, hvor vi går praktisk til værks overfor de foreliggende opgaver ud fra den erkendelse, at dagens gerning jo ikke nødvendigvis altid er et valg mellem -ismer, mellem socialisme og liberalisme, eller hvad man nu vil stille op. Jeg ved ikke, om det nogensinde har været rigtigt at stille partiernes opfattelser op som skarpt fra hinanden afgrænsede systemer. Det er i hvert fald ikke rigtigt i dag. Man kan snarere bruge det billede, at det er cirkler, som skærer hinanden og derfor også delvis dækker hinanden. Der skulle derfor ikke være uoverstigelige hindringer for et samarbejde, når blot viljen er tilstede, og det skulle heller ikke hindre os i hver for sig at arbejde for vore videregående mål.

Det var valutaspørgsmålet, som stod i valgkampens centrum, og det er den første opgave, rigsdagen nu må tage sig af. Af de oplysninger, der er givet af den højtærede finansminister og den højtærede handelsminister, fremgår det, at problemet i de to forløbne måneder er blevet endnu alvorligere, således at vi må regne med, at underskuddet på betalingsbalancen indtil udgangen af 1951 bliver 100—200 mill. kr. større end efter skønnet i august. Prisudviklingen udefra er stadig gået os imod, og det foreløbige negative resultat af smørprisforhandlingerne med England gør jo ikke situationen lysere.

Valutastillingen er så anspændt, at en overførsel i større stil fra bunden til fri liste, således at vi kommer op på en 60 pct.s liberalisering, ikke vil kunne lade sig gøre, uden at andre drastiske foranstaltninger bliver nødvendige, enten i form af en kras kreditindskrænkning eller i form af en stærkt forøget beskatning. Begge udveje

vil uundgåeligt medføre arbejdsløshed og mindre produktion, og det kan ikke være den rigtige vej at gå. Det kan imidlertid heller ikke være afgørende for, om vi er fuldt værdige deltagere i det europæiske økonomiske samarbejde, at bestemte skematiske tids- og procenttabeller for importfrigørelsen overholdes. Det er umuligt at se bort fra, at den samme liberaliseringsprocent ikke har samme virkning for alle lande. Den højtærede handelsminister oplyste, at Danmarks landbrugseksport praktisk talt ikke har haft fordel af liberaliseringen, og at de liberaliseringsfælleslister, der er udarbejdet i Paris, og som tilstræbes gennemført i alle deltagende lande, kun omfatter 13 pct. af vore eksportvarer, men 43 pct. af vore importvarer. Disse oplysninger må gøre indtryk på os alle. Hertil kan vi lægge det ofte omtalte dobbeltprissystem og den kendsgerning, at Danmark i modsætning til mange af de lande, vi eksporterer til, har et meget lavt toldniveau. Alt i alt er vore vilkår således, at det er helt urimeligt at betegne os som dårlige partnere i samarbejdet, selvom de opstillede procenter ikke følges til punkt og prikke. Vore forhandlere har tværtimod fremdeles god grund til at hævde, at der endnu mangler adskilligt i den reelle lighed mellem landene, og at det ikke er os, som i den henseende sidder med fordelene.

I den udstrækning, vi må foretage et valg imellem liberalisering og produktion, må den sidste have fortrinet. En forøget produktion og en mere effektiv produktion er ikke alene forudsætningen for at løse valutaproblemet på længere sigt, men også forudsætningen for en stadig forhøjelse af levedoden og for en udbygning af den sociale standard og den sociale tryghed. Det samme gælder Vesteuropa som helhed. Vi ved alle, at USA ligger foran os i økonomisk effektivitet. I den østlige verden er man takket være det jernhårde og umenneskelige politiske system i stand til at holde den øjeblikkelige levestandard nede og på dens bekostning forcere såvel rustningerne som opbygningen af produktionsapparatet. Derfor er det nødvendigt i hele Vesteuropa at gøre en kraftanstrengelse for at nå frem til større økonomisk effektivitet, højere produktion, hvis vi ikke skal sakke agterud for både vest og øst med alle de følger, det kan føre med sig. Spørgsmålet er nu, om den forøgede effek-